

Arrest

nr. 152 973 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 oktober 2014, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 april 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 april 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het Turkse kadaster dd. 20.06.2013 waaruit blijkt er op datum van het attest geen onroerende goede- ren geregistreerd stonden op naam van betrokkene. Niet alleen zegt dit attest niets over eventuele roerende eigendommen, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...), ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*
- bankdocument Belfius dd. 31.03.2014 waaruit blijkt dat er vanaf 23.09.2013 een doorlopende opdracht werd in- gesteld voor de maandelijkse storting van €200 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Echter, uit het ge- heel van het administratieve dossier blijkt dat deze stortingen werden opgestart na de aankomst van betrokkene in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds in het land van origine of herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon*
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 09.05.2012 voor voltijdse tewerkstelling; bijbehorende loonfiches voor de periode mei 2012 - september 2014*

Het gegeven dat betrokkene maandelijks een bedrag ontvangt vanwege de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet afdoende aantoonde reeds in het land van origine of herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien heeft hij niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, integendeel: hij is reeds meerdere jaren, zijnde sedert 10.05.2012 ononderbroken zelf tewerkgesteld. Hij beschikt bijgevolg zelf over een stabiel inkomen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat hij effectief financieel ten laste was of is van de referentiepersoon.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon attesten van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 08.10.2014 voor waaruit blijkt dat zij vanaf oktober 2014 een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens wordt een attest van de Turkse ambassade dd. 02.05.2013 voorgelegd waaruit blijkt dat de vader van betrokkene sedert 01.08.1999 recht heeft op een maandelijks pensioen vanuit Turkije van 943,09 Turkse Lira. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereiken- de en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Bovendien is dit voorgelegde attest onvoldoende recent.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen en een algemene stellingname dat de '*bestreden beslissing*' niet afdoende is gemotiveerd, stelt hij als volgt:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verwerende partij meent dat verzoeker ten laste moest zijn van zijn moeder in het herkomstland.

Verzoeker meent dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De wet vereist niet dat verzoeker al in zijn land van herkomst ten laste moest zijn.

Hij heeft voldoende aangetoond dat hij in België ten laste is en diende de aanvraag goedgekeurd te worden.

Verzoeker dient ten laste van zijn Belgische moeder beschouwd te worden, als hij in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van zijn moeder.

Dit om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats, hetgeen in casu in België is.

De verwerende partij moet rekening houden met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het is mogelijk dat men al een tijd in België verblijft op het moment dat men de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft men niet voor te leggen.

Omdat verzoeker langer dan 6 maanden inwoont bij zijn ouders aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Indien de aanvrager reeds geruime tijd verblijft in België dient de DVZ hem als ten laste te beschouwen van de te vervoegen persoon, wanneer:

- ☐ *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
 - ☐ *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*
- (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=234>)*

In casu verblijft verzoeker sedert lange tijd in België en staat hij ingeschreven op hetzelfde adres met zijn ouders en wordt zijn huisvesting gefinancierd door zijn ouders! [...]"

2.1.2.1. De Raad merkt voorafgaandelijk op dat het eerste middel enkel concreet wordt betrokken op de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dan ook enkel in het licht van deze beslissing wordt onderzocht.

2.1.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter vermelden van het gelijkheidsbeginsel in de aanhef van zijn eerste middel, waar hij duidt welke schendingen in dit middel worden ingeroepen. Enige verdere toelichting ontbreekt evenwel volledig. Ook waar verzoeker in de aanhef een schending inroept van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel beperkt hij zich vervolgens tot het uiten van een louter theoretische toelichting, zonder toe te lichten waarom hij in het thans voorliggende geval van mening is dat deze beginselen zouden zijn miskend. Wat de hoorplicht betreft, beperkt hij zich eveneens tot een theoretische toelichting, terwijl hij in de aanhef op zich niet aangeeft dat hij de hoorplicht op zich geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie en van een uiteenzetting waarom in de thans voorliggende zaak deze beginselen zouden zijn miskend, niet ontvankelijk.

2.1.2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De vermelde overwegingen in rechte en in feite zijn pertinent en draagkrachtig. Een schending van voormelde wetsbepalingen kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg, opdat hij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder.

De Raad wijst erop dat een familielid van een burger van de Unie die voorhoudt op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden moet aantonen dat hij, gezien zijn financiële en sociale toestand, de materiële steun nodig heeft van deze burger van de Unie om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Er dient sprake te zijn van een situatie van reële afhankelijkheid en de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat wordt verzocht om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Aangezien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder meer wordt verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat het begrip “*ten laste*” op een andere wijze dient te worden geïnterpreteerd wanneer het te vervoegen familielid een Belgisch onderdaan is.

Verweerder geeft in zijn beslissing allereerst aan dat verzoeker niet of niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker betwist op zich het gestelde niet dat hij naliet aan te tonen in het land van herkomst reeds ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Wel is hij van mening dat verweerder, door dit bewijs te vereisen, een voorwaarde toevoegt aan de wet. Dit gestelde kan evenwel niet worden aangenomen. De Raad acht het immers, in het licht van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vereisen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon. Er blijkt niet dat aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Verweerder geeft zo slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld.

Verweerder geeft verder aan dat evenmin blijkt dat verzoeker in België effectief onvermogen is of ten laste is van de referentiepersoon. Hij stelt in dit verband vast dat verzoeker weliswaar een bankdocument voorlegde van een doorlopende opdracht vanaf 23 september 2013 voor een maandelijkse storting van de referentiepersoon aan hemzelf, doch dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij reeds meerdere jaren, met name sinds 10 mei 2012 en dus ook ten tijde van de verblijfsaanvraag, voltijds is tewerkgesteld. Hij benadrukt dat verzoeker aldus over een stabiel inkomen beschikt en er bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij effectief financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker geeft aan dat hij in België gedurende de maanden voorafgaand aan de verblijfsaanvraag wel degelijk als ten laste van zijn moeder diende te worden beschouwd, waardoor zijn verblijfsaanvraag diende te worden goedgekeurd. Onder verwijzing naar informatie afkomstig van de website van het Kruispunt Migratie-Integratie benadrukt hij dat hij reeds sinds lange tijd – meer dan zes maanden – inwoont bij zijn ouders en dat zijn huisvesting door hen wordt gefinancierd. Hij is van mening dat dit volstaat opdat het bewijs van het ten laste zijn is geleverd. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog evenwel nalaat in te gaan op het concrete motief opgenomen in de aangevochten weigeringsbeslissing dat hij reeds sinds mei 2012 stabiele inkomsten heeft uit een voltijdse tewerkstelling en aldus bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij effectief ten laste was of is van zijn moeder. De Raad oordeelt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker op dat ogenblik of ten tijde van de aanvraag de materiële steun nodig had van zijn Belgische moeder om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, nu kan worden aangenomen dat hij gelet op zijn inkomsten sinds mei 2012 afkomstig uit een voltijdse tewerkstelling zelf een stabiel inkomen had dat hem in staat stelde zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. Het enkele gegeven dat een vreemdeling inwoont bij zijn ouders en in dit verband gratis huisvesting zou genieten of dat er een bewijs voorligt van maandelijkse stortingen, toont nog niet per definitie aan dat deze vreemdeling ook daadwerkelijk is aangewezen op zijn ouders om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder kon op wettige wijze en in redelijkheid wijzen op de stabiele inkomsten uit een voltijdse tewerkstelling om te besluiten dat het effectief karakter van het ten laste zijn niet afdoende werd aangetoond. Enige kennelijk onredelijkheid kan niet worden vastgesteld waar verweerder oordeelt dat het bewijs van het ten laste zijn niet afdoende is geleverd, gelet op de vaststellingen dat enerzijds geen bewijzen voorliggen dat verzoeker in het land van herkomst voorafgaand naar zijn komst naar België afhankelijk was van steun van zijn moeder om in zijn levensonderhoud te voorzien en anderzijds verzoeker in België sinds mei 2012 stabiele inkomsten uit een voltijdse

tewerkstelling heeft. In zoverre verzoeker wijst op rechtspraak dat er een vermoeden geldt van tenlasteneming indien een vreemdeling langer dan zes maanden inwoont bij zijn ouders, kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoeker niet duidt uit welke rechtspraak een dergelijk vermoeden dan wel zou voortvloeien. Wat dit voorgehouden vermoeden betreft, gaat verzoeker er ook andermaal aan voorbij dat verweerder uitdrukkelijk wijst op de stabiele inkomsten in zijn hoofd uit een voltijdse tewerkstelling. De website van het Kruispunt Migratie-Integratie betreft verder geen bron van recht en de hieruit overgenomen algemene uiteenzetting laat in de thans voorliggende zaak niet toe vast te stellen dat verweerder bepaalde feiten heeft miskend of onwettig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder heeft nalaten rekening te houden met enige relevante financiële of sociale omstandigheid zoals deze voorlag bij het nemen van zijn beslissing.

Verzoeker betoogt nog dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het ten laste zijn een feitenkwestie betreft en op alle mogelijke manieren kan worden bewezen. Hij is van mening dat verweerder deze rechtspraak miskent en eigen criteria hanteert. Hij blijft evenwel in gebreke zulks concreet aan te tonen. Er blijkt ook geenszins dat verweerder de verblijfsaanvraag weigert, louter omdat deze wordt ingediend terwijl hij reeds enige tijd in België verblijft. Evenmin wordt de verblijfsaanvraag als dusdanig geweigerd omdat geen bewijs van overschrijvingen voorligt van de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag. Hiervoor wordt verder verwezen naar voorgaande bespreking.

De Raad stelt daarnaast vast dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens steunt op een tweede motief, met name dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de te vervoegen Belgische ascendent – zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dit motief dat aan de betreffende beslissing ten grondslag ligt te betwisten, motief dat op zich genomen volstaat om de verblijfsaanvraag te weigeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vader en moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329; [...]"

2.2.2. In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn ouders die in België verblijven.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De Raad merkt op dat een loutere samenwoning op zich niet kan volstaan om de vereiste afhankelijkheidsband aan te tonen. In casu werd verder reeds vastgesteld dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden weigeringsbeslissing niet weerlegt dat hij niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar België, of ten tijde van de aanvraag of beslissing effectief ten laste was van zijn ouders. Verzoeker – die ten tijde van de bestreden beslissingen ook reeds 36 jaar oud was – maakt de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband tussen hem en zijn ouders niet aannemelijk.

Verzoeker verwijst verder naar de "*rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven*". Verzoeker geeft evenwel niet aan enige huwelijksplannen te hebben, laat staan een relatie te hebben. Enige nadere toelichting wordt in dit verband verder ook niet gegeven.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden weerhouden, merkt de Raad in ieder geval op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om, indien dit wenselijk zou worden geacht door de betrokken familieleden, met zijn ouders te verblijven in zijn land van herkomst of elders of dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het gewenst familieleven te leiden. Verzoekers ouders kunnen hem ook op geregelde tijdstippen bezoeken in het land van herkomst, en zij kunnen via de moderne communicatiemiddelen regelmatige contacten onderhouden. Er blijkt verder geenszins dat verzoeker in zijn herkomstland geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Verzoeker diende ook te weten dat hij in beginsel enkel vermocht in België te verblijven indien hij voldeed aan de verblijfsvoorwaarden voor een gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat hij alsnog worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden van zodra hij aantoonde te voldoen aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker maakt daarnaast op geen enkele wijze zijn vage beschuldiging aan het adres verweerder concreet dat zijn bedoeling erin zou bestaan om hem de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing enkel wordt aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, weerlegt verzoeker deze vaststelling niet. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State verder op geen enkele wijze op zijn concrete zaak, zodat niet blijkt dat hij zich hier dienstig op kan beroepen.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS